

ψεν εἰς δρους; εἰρήνης; σκληροτάτους. Άναγκα-
νόσκετε ἐφημερίδας; Σας παραπέμπω εἰς
αὐτὰς νὰ φωτισθῆτε περὶ τούτου, ἀλλ' δὲ
Παρθενών δὲν εἶναι ἔθημερίς. Διάβολε!-nous
sommes chez nous, nous pouvons juger —
τώρα ἐνθυμήθην ὅτι φίλοι μου τινες κατέ-
κριναν τὸν τίτλον τοῦτον τοῦ Παρθενῶνος. Οἱ
μὲν ἔλεγον, εἶναι λίστα πομπώδης! οἱ δὲ,
ὅτι ἐρείπιον δὲν ἔπειπε νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς
νεογνοῦ περιοδικοῦ. Καὶ ἄλλοι ἄλλα. Οἱ
φιλοκατήγοροι εὑρίσκουσι πάντοτε ἀφθονον
ὕλην δικιάς, Παρθενών! Ἀλλ' ἂν ἐλέγετο
Ἐρεχθείον; Ἄν τοι... μυριάδες ὀνο-
μάτων ὑπάρχουσιν. Άληθῶς καὶ οἱ ‘Ισπανοί,
πρὸς ἀποφυγὴν τοιούτων παραπόνων, φέρου-
σι δέκα ή είκοσι χιλιάδας ἄλλας οἱ ‘Ισπανοί
εἶναι ‘Ισπανοί, καὶ οἱ Ἕλληνες Ἑλληνες’
πρὸς ἀποφυγὴν παρατηρήσεων ἔπεισαν τὸν
συντάκτην νὰ μεταβάλῃ τὸν τίτλον. Θὲς
ἐπιγραφὴν «Οπως θέλετε καὶ πάντες ήταν
εὐχαριστηθῶσιν» δὲν θὰ τὸ ὄνομαζη Παρ-
θενῶνα, ὁ δὲ σελήνην, ὁ δὲ τάλληρον, ὁ δὲ
Λιπασίαν, πάντες κατὰ τὰς δρέπεις αὐτῶν.
‘Αλλὰ τότε η μετωπίς; Αἴ εἰς τὴν μετω-
πίδα κανεὶς ἡδύνατο νὰ ὑπογράψῃ, οὐτε θέ-
λετε. Παράδοξον ἀληθῶς ζῶσν ὁ συντρι-
πός! τέρπεται ὅταν ἀναγνωρίζῃ εἰς πᾶν
ἔργον τὰ ίδια ἔχυτοῦ αἰσθήματα· διὰ τοῦ-
το η μουσικὴ συγκίνει πάντας, καὶ συγκί-
νει βραύτατα, διότι ἐγείρει τὰς αἰσθητικὰς
δυνάμεις αφίστως καὶ ἔκαστος πλάττει
τὸν κόσμον εἰς ὃν περιάγεται ἐνόσῳ ἀνα-
πτεροῦται ὑπὸ τῆς μουσικῆς. Τὸ αὐτὸς ἄσμα
ἐνθυμητοῖς εἰς τὸν στρατιώτην τὰς μάχας
του, εἰς τὸν ναύτην τὰς τρικυμίας του, εἰς
τὸν γέον τους ἔρωτας αὐτοῦ. Καὶ πολὺ φα-
ριζούμει ὅτι τὸ ἀριστον σύγγραμμα εἶναι δι-
λευκὸς γάρτης.

Δ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

••••••••••

ANANAPIA

Ἐξ αὐτοῦ συμπεραίνω, ἐξη-
κόλούθησεν ὁ λοχαγὸς Δερβίλλης ὅτι ἐνώ-
πιον ἀναποφεύκτου κινδύνου τὸ φρονιμώ-
τερον εἶναι νὰ δειχνύωμεν ἀναλλοίωτον θάρ-

χρόνος. Ο κίνδυνος, ως γέγεντες, ἀπλῆ μόνη
λέξις εἶναι, καὶ ἔχει τὸν αὐτόν τινας τοὺς
χρόνους τῶν ἀλληγοριῶν, θάξεις οὗτοι
τὰ προσκόμια εἶναι ἀλαζόνες· Εκδίσκτε
εὐθὺς πρὸς αὐτὰ καὶ ἐστὲ βέβαιος οὗτοι· Ωτα
νικήστε.

— Εἶναι ἀληθὲς, εἶναι ἀληθὲς, ἀνέκραξεν
ἡ νεαρὸς μαρκεσίος Βιβέρης συμφωνῶ μὲ τὸν
λογχηγόν· ὅταν δὲν ἔχῃ τις θάρρος, πρέπει
νὰ ἔχῃ φρόνησιν. Τὸ νὰ φέρεται τις οὕτως
ῶστε νὰ νομίζεται ἀσύνετος, σημαῖνει πολ-
λάκις ὅτι ἔγει φούνησιν. Τί λέγετε, Ιατρέ;

Έκεινος πρὸς ὃν ἀπετείνετο ἡ αἰφνιδία
αὗτη ἐρώτησις ἐφάνη ὥσει προσβληθεὶς ὑπὸ^τ
ἥλεκρικοῦ δανισμοῦ. Όταν ἐνόησεν ὅτι ἡ
ἐρώτησις τῆς κυρίας Βιρές ἀπευθύνετο πρὸς
αὐτὸν, ἐφάνη ἀνακύπτων ἀπὸ βαθεῖαν ὄνει-
οπόλησιν.

— Εἰμπορῶ, εἶπε, νὰ σᾶς διηγηθῶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἴστορίαν τινά.

— Ορχιστέρων ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὅποιαν
διηγήθη ὁ λογαργὸς Δερβίλλης;

— Ωραιοτέραν δχι, ἀλλ' ἀποδεικνύουσαν
ἐνεργῶντις ὅτι ἐνίστη εἶναι γενναιότης νὰ δει-
κνύεται τις δειλός; Ἐγὼ εἴμαι ὁ ἥρως τοῦ
συμβάντος ἀλλὰ σᾶς ὑπόσχομαι ἐκ προστ-
μίων ὅτι δὲν θὰ προσθέσω εἰς τὴν ἀληθείαν
οὔτε τὸ ἐλάχιστον περιτέχνημα. Δὲν θὰ ἥ-
μει εἴμην ἀληθής. Ἀλλως τε δὲ ἐν ἀνάγκη
δὲν θὰ μοι λείψουν αἱ μαρτυρίαι.

Ο κύκλος τῶν ἀκροκτῶν περιεστάλη ἐκ νέου· κυρία τις τριακοντούτις περίπου, ὠραία μὲν εἰσέστι, ἀλλ' ἡς ἡ φυσιογνωμία ἔμαρτύρει μακρὰ Βάσκα, ἐπλησίας τὴν καθέδραν τῆς πρὸς τὸ ἀνάκλιντρον ἐρ' οὐ ἐκάθητο δὲ λατρός, καὶ ἐφάνη λίγη προσέγουσα εἰς τὸν διηγούμενον.

Օ ԽԵԹԸՑ ՀՅՈՒՄԵՑ :

«Ἔτο ἐν τῷ ἔτει 1820· μετὰ τρεῖς; ἑβδομάδας; ἀρότου ἐπέτυχον, διὰ πολλῶν λευκῶν ψήφων, τὸν τίτλον τοῦ ιατροῦ, ἀνεγράφησαν διὰ Νεάπολεων, ὅπου ἐσκόπευον νὰ ἀναπτυθῶσι μετὰ τὰς μακρὰς καὶ κοπιώδεις; Ἐργασίας μου.

»Κανένα δὲν ἐγνώριζε ἀκόμη, ὅταν ἡ-
μέραν τινὰ ἔλαθον γραμμάτιον περιέχοι
τὰ ἀκόλουθα: «Οἱ ιατρὸις Δερλίνος παρακα-
λεῖται ἐνθέρμως νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μέγι-
ζον τοῦ κόμητος; Π...» Σχες ζητῶ τὴν ἀ-

δειχν γὰρ μὴ ἀποκαλύψω τὸ δινομα τοῦ ἐπιφανοῦς πελάτου μου.

» Εἶπενσα γὰρ ἀκολουθήσω τὸν γραμματοκομιστὴν καὶ γὰρ ἐνδίσω εἰς τὴν πρόσκλησιν ἔκεινην ἥτις ἔθρυπτε τὴν μικρὰν ματαιότητά μου ὡς πρωτοπείρου.

» Κατὰ τὴν ἄφεξιν μου, ὑπεδέχθην ὑπ’ αὐτοῦ τούτου τοῦ κόμητος. Πήδον ἀνήρ τεσσαράκοντα πέντε ἔως πεντήκοντα ἐτῶν· οἱ δρθαλμοὶ του ἦσαν φλογεροί, τὰ μῆλα τῶν παρειῶν του ἔξειχον, τὰ χεῖλη του ἦσαν ὁχρὰ καὶ λεπτά. Η ἀτάραχος στάσις του ἐμφατύρει πνεῦμα ψυχρὸν καὶ ἀποφασιστικόν.

» Μὲ ἔχαιρέτις σοβαρῶς καὶ διὰ χειροκομίας εὐγενεστάτης καὶ μεγχλοπρεπεστάτης μοι ἔδειξε τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου.

— « Ἐπειδὴ δὲ συνδιάλεξίς μας μέλλει γὰρ ἡναὶ ὀλίγον μακρὰ, μὲ εἶπεν, ἐσκέφθην ὅτι δὲν θὰ δρεῖσθε γὰρ τυμετάσχητε τοῦ λιτοῦ δείπνου μου.

» Εκπλαγεὶς ἀλλὰ ταπεινωθεὶς γὰρ δλαμοῦ τὰ εἰκοσιπέντε ἐτη ὑπὸ τῆς ἐπιβλητικῆς θέας τοῦ αὐστηροῦ ἔκεινου προσώπου, εἰσῆλθον εἰς τὸ ὑποδειχθὲν δωμάτιον. Ἐκεῖ ἦτο παρατεθειμένον πλουσιοπάροχον γεῦμα. Ο κόμης ἐσήμανεν, ὑπηρέτης παρουσιάσθη. Ο κόμης ἔκαμε χειρονομίαν τινὰ, δὲν πηρέτης ἔχαιρέτις καὶ ἔξηλθεν. Όλιγον μετὰ ταῦτα ἤνοιξαν τὰ δύο φύλλα θύρας τινός. Νεαρὰ κυρία ἐπροχώρησεν, ὁδηγουμένη ὑπὸ ἐκκλησιαστικοῦ τινος, εἰς οὐ τὸν βραχίονα ἐφάνετο ὅτι ἐστηρίζετο μετὰ δυσαρεσκείας. Τὸ ἀνάστημα τῆς κυρίας ἔκεινη; ἐφαίνετο πληῆρες χάριτος καὶ μεγαλοπρεπείας· ή μέλαινα κόμη της καθίστα λευκότεραν τὴν διαφάνειαν τῆς ἐπιδρεμίδος της· τὰ μακρὰ βλέμματά της ἔξεφραζον γλυκεῖαν καὶ τρυφεράν μελαγχολίαν.

» Οἱερεὺς,— ἦτο ἄρα γε ιερεὺς; ἦτο μᾶλλον ἄθλιός τις ὅστις περιεβλήθη τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔνδυμα μιὰ γὰρ κρύπτη τοὺς ἐγκληματικοὺς σκοπούς του;— Τὸ πρόσωπόν του ἔξεφραζεν ὅχι ταπείνωσιν, ἀλλὰ ψυχρότητα καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἦσαν ἐντευπωμένα τὰ ἤχητα τοῦ μίσους καὶ τῆς πλεονεξίας.

» Ο συνδυασμὸς ἐκεῖνος, ἔστω καὶ στιγμαῖος, τῶν δύο ἐκείνων ἀνομοίων συντονισμούς τὴν ψυχὴν μου. Διὰ κινήμα-

τος ἀκρατήτου, ὥρμησε πρὸ τῆς κυρίας καὶ τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα. Μὲ εὐχαρίστησε μειδιάσασα.

» Εἴκαθησαμεν εἰς τὴν τράπεζαν· δὲν εἶχον ποσῶς ὅρεξιν καὶ δὲν ἔφαγον τίποτε. Ο κόμης καὶ ἡ νεαρὰ κυρία δὲν ἐτίμησαν πλειότερον ἐμοῦ τὸ δεῖπνον ὅπερ ὑπῆρξε μελαγχολικὸν καὶ σιωπηλόν. Μόνον ὁ ἀββᾶς ἐφέρθη ὡς πεπειραμένος ευμπότης.

» Άμα ἔφερον τὰ ἐπιδόρπια, ἡ κυρία ἡ γέρθη, ἔκλινε τὴν ὠραίαν κεφαλήν της πρὸς ἡμές, καὶ δὲν τὴν ἐπανεῖδον πλέον.

» Τότε δ κόμης ἤρχισε τὴν ἀμιλίαν:

— Ἡλθεν δὲ στιγμὴ, κύριε Ιατρέ, γὰρ σᾶς εἶπω ποίαν ἐκδούλευσιν περιμένω παρ’ ὑμῶν.

» Ή κυρία ἥτις ἔξηλθε πρὸ δλίγου τῆς αἰθούσης εἶναι σύζυγος μου. Μετ’ δλίγον συμπληροῦνται ἔξι μῆνες ἀφ’ ὅτου, κατὰ διεταγὴν τοῦ βασιλέως, ὁδήγησε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν δεσποινίδα Παυλίναν Ματσιάνη ἥτις ἀνήκει εἰς ἀφανῆ οἰκογένειαν. Όταν τὴν εἶδον κατὰ πρῶτον δὲν ἦδυν ἦθην ν’ ἀντισταθῆσθαι εἰς ἐκεῖνο ὅπερ ὑμεῖς οἱ Γάλλοι καλεῖτε « Ισχὺν Θελγάτων. » Διὰ γὰρ τὴν ἀρέσω, ἐπειράθην πᾶν εἶδος δελεασμοῦ· ἀλλ’ ἐκείνη ἔμεινεν ἄκαμπτος. Ωρίσθην γὰρ γίνη ἴδικὴ μου, καὶ κατά τινα ὠραίαν νύκτα, τέσσαρες στιβαροὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπηρέται μὲ ἐβοήθησαν γὰρ κατακτήσω τὴν ἀγρίαν ἐκείνην καλλονήν. Τὴν ἐπιοῦσαν, δὲ μήτηρ της ἦλθε μετὰ δακρύων γὰρ ζητήση τὴν κόρην της, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδεμίαν εἶχον διάθεσιν γὰρ τὴν χωρίσω, καὶ τὴν ἀπέδωκε ἀγέσσως εἰς τὰς μητρικὰς περιπτύξεις. Ενόμιζα ὅτι τὰ πάντα ἐτελείωσαν ὅταν ἐμφύων ὅτι δὲ σύνθετος ἔστι τὸ διαθέτον μονάρχου μας. Δὲν ἦτο πλέον ἀστεριμός, ἐν ἐκ τῶν δύο ἔπρεπε γίνεσθαι· δὲ μὴ ἔξορισθαι διὰ βίου δὲ γίνεσθαι μὲ τοὺς Ματσιάνη. Δὲν ἐδίστασσε δὲσποινίς Ματσιάνη ἐγένετο κόμησσα π...

» Δὲν εἶμαι πλούσιος, κύριε Ιατρέ. Διαπανώ ἐτησίως διπλάσια τοῦ εἰσοδήματός μου καὶ διὰ τοῦτο ἐσκεπτόμην πάντοτε γὰρ συνάψω πλούσιον ευνοικέσιον. Τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο ἦτο ἔγγυς γὰρ πραγματοποιηθῆσαν ἡ βασιλικὴ ἔξουσία μὲ ἡνάγκασεν, ἔχοντας ἀκοντα, γὰρ ματσιάσθω. Τὸ κακὸν ἔγινεν, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀντικανόρθωτον. Εἶναι

αύριον ἔχηρευον, τὸ συνοικέσιον ἔκεινο, τὸ ἀντικείμενον δλῶν τῶν εὔχρων μου, θὰ ἡδύνατο νὰ πράγματοποιηθῇ . . . Εἴναιετε;

» — Παντάπασι, κύριε κόμη.

» — Διάβολε! εἰσθε σκληροκέφαλος. Η κυρία αὕτη μετὰ τῆς ὄποιας συνεγευματίσατε πρὸ δλίγου εἶναι ἀσθενής, πολὺ ἀσθενής· δὲν θὰ ζήσῃ ἔως αὔριον.

» — Ἀστεῖεται ὁ κύριος κόμης.

» — Σπανίως ἀστεῖομαι, κύριε ίατρέ· η κυρία αὕτη εἶναι πολὺ ἀσθενής σᾶς λέγω καὶ δὲν θὰ ζήσῃ ἔως αὔριον· τὸ ἀπαιτῶ, ἀκούετε; . . . νομίζω ὅτι ἀρκετὰ σαφεῖς εἶναι οἱ λόγοι μου.

» — Ενδιμισα δὲτι ἔμελλα νὰ παραφρονήσω. Ἐκύτταζ τὸν κόμητα ὅστις οὐδόλως εἶχεν ἀπολέσει τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν ψυχαιμίαν του· ἐκύτταζ τὸν ιερέα ὅστις ἐφαίνετο δλῶς ξένος εἰς τὴν ἀκατονόμαστον ταύτην σκηνὴν καὶ προσπύχετο.

» — Επανέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου:

» — Κύριε κόμη, εἶπον μετὰ φωνῆς σταθερᾶς, δὲν ἐνόησα τίποτε, δὲν ἤκουσα καμμίκιν ἐκ τῶν προτάσεών σας. Άλλα δὲν είμπορῶ νὰ μένω περισσότερον εἰς αὐτὸ τὸ μέγχρον καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀποσυρθῶ.

» — Ήγέρθην.

» — Βίσιος καδωνισμὸς ἦχησε, δένο ἄνθρωποι εύρεθησαν εἰς τὰ πλευρά μου, δένο ἐγχειρίδια ἔλαμψαν ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Οἱ ιερεὺς προσπύχετο πάντοτε.

» — Μίαν στιγμὴν, κύριε ίατρέ, ἐξηκολούθησεν ὁ φλεγματικὸς Νεαπολιτανός. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι δὲν ἔλαβον δλας τὰς ἀπαιτουμένας προφυλάξεις; Ακούσατε πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐπέτυχον περὰ τῆς Αύτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Φραγκίσκου ἀδειαν ἑδομάδων τινῶν. Σπουδαῖαι ὑποθέσεις μὲ ἐκάλουν εἰς Γαλλίαν. Προχθὲς ἀφῆκα τὴν Νεαπολιν δημοσίως ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ. Λεύγας τινὰς μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, κατέβην τῆς ἀμάξης μου, καὶ μὲ ἐνδυμασίαν ἐργατικὴν ἐπέστρεψα εἰς τὴν πόλιν, ἐνῷ δ θαλαμηπόλος μου ἔχων τακτικὸν διαβατήριον καὶ τὸν τίτλον τοῦ κόμητος Π . . . , τὸν δποῖον οὐδεὶς θὰ τῷ ἀμφισβητήσῃ, διευθύνεται πρὸς τὴν Γαλλίαν. Θὰ ἥμαι εἰς Γαλλίαν ταύτοχρόνως μετ' αὐτοῦ. Εκεῖ δὲ πρέπει νὰ λάβω τὴν εἰδησίν ὅτι η κυρία κόμησσα δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ ὅτι ὑπέκυψεν εἰς σοβαρὰν

ἀσθένειαν. Η κυρία κόμησσα εἶναι γνωστὴ διὰ τὰς ίδιοτροπίας της, κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ ἐκπλαγῇ μανθάνων δτι ἔζητησε τὴν συνδρομὴν γάλλου ίατροῦ πολὺ δὲ δλιγώτερον θὰ ἐκπλαγῇ μανθάνων δτι διατρὸς ἔκεινος δὲν ἡδυντήθη νὰ τὴν σώσῃ . . . Μή ταράττεσθε, μὴ σπασμωδεῖτε γελοιωδῶς, ἀλλ ἐνδώτατε εὐχαρίστως, Τὸ κάτω κάτω περὶ τίνος πρόκειται; Νὴ συνθέσωμεν φάρμακον δραστήριον θεραπεῦον ταχέως τὴν τρομερότεραν ἀσθένειαν. Γράψατε συνταγὴν εἰς τρία η τέσσαρα τεμάχια διακεκριμένα· θὰ μεταβῶσιν εἰς πολλοὺς φαρμακοποιοὺς, διὰ νὰ μὴ δώσωσιν ὑπονοίας, θὰ σᾶς φέρωσιν δλα τὰ ἀναγκαιοῦντα βδτανα, καὶ οὔτε καν θὰ λάβετε τὸν κόπον νὰ ἀναγκάσετε τὴν ἀσθενῆ νὰ λάβῃ τὸ ποτόν. Αναλαμβάνω αὐτὴν τὴν φροντίδα. Συγκατατίθεσθε; Θὰ κερδίσετε δέκα χιλιάδας φράγκα, δέλα χιλιάδας φράγκα εἰς ώρανον καὶ καλὸν χρυσόν· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει σᾶς ἀφίνω εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες, σᾶς δίδω λόγον εὐπατρίδου, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουν νὰ διστάσετε. Ναι η δχι; Ο κατρός ἐπείγει.

» — Ή δργή, τὸ αἰσχος, η ἀγανάκτησις μὲ ἔπνιγον. Δὲν ἡδυνάμην νὰ ἀρθρώσω λέξιν. Η ἀντίστασις θὰ ἥτο παραφροσύνη· ἐνέδωκα!

— Πῶς! διέκοψεν η μαρκεσία, εἶχατε τὴν βαρβαρότητα; . . .

— Εἰπέτε μᾶλλον τὴν ἀνανδρίαν! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς Δερβίλλης.

— Όνομάσετέ το βαρβαρότητα, ἀνανδρίαν, η ὅπως ἀλλως θέλετε, ἀλλὰ διατείνομαι ὅτι εἰς τὴν θέσιν μου δλοι θὰ ἐπραττον τὸ αὐτό. Εγραψα διαφόρους συνταγὰς, καὶ μετά τινας στιγμὰς δλοι οἱ φαρμακοποιοὶ ἐφορολογήθησαν. Τὸ δλέθριον μίγμα ἐτελείωσεν, δ κόμης τὸ ἔλαβε καὶ μὲ ἀφῆκε μόνον. Ο ιερεὺς τὸν ἥκολούθησεν ἀπαγγέλλων τὰς εὐχὰς τῶν ἀγωνιῶντων.

— Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ κόμης ἀνεφάνη· ητο ἀκτινοβόλος, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου ὑπῆρξε ταχὺ, στιγματιον.

— Μολ ἐμέτρησε τὰ δεκακισχίλια φράγκα καὶ ἀνεχώρησε.

— Τὴν ἐποιοῦσαν ἐτελείτο η κηδεία τῆς κομήσσης Π . . .

— Μετὰ τρεῖς μῆνας, ἀποθανόντος τοῦ

κόμητος ὑπὸ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ, ἐνυμφεύθην τὴν Παυλίναν Ματσιάνη, τὴν δοποῖαν τὸ πυτόν μου, καθαρῶς νερκωτικὸν, δὲν εἶχε φονεύσει ὡς δύνασθε νὰ βεβχιώθητε ίδιοις δύμασι. »

Όλα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν τότε πρὸς τὴν χυρίαν Δερλίνου, ἥτις ἐφήνετο τρέμουσα ἀκόμη ἐκ τοῦ τρομεροῦ παρελθόντος τὸ διπότον ἀνεμνήσθη ὁ σύζυγός της.

(Μετάφρασις Α. Γ. Σ.)

Βλέπει τὸν φώσφαρον κανεὶς τὸν λόγον διαν
[σένση] . . .

—o—

B'.

Θὰ εἴχον κῆπο, πρὸ πολλοῦ μετάνυκτα στημάνει,
‘Οπότε εἰς τὰ κατηφῆ ἐπάτησα ἐδάφη·
‘Ἄπαν τὸ κοιμητήριον εἰς τὸ σαμα μου ἐφάνη.
‘Η ἐκκλησία, οἱ σταυροὶ, τὰ διάδρα καὶ οἱ τάφοι·
Λύγνων πληθὺς ἐμέτιζε τὰ σκυθρωπὰ μνημεῖα.
Δειλὴ ἐθάρρητες ἐκ φωτὸς πᾶς ἦτο ἰκεσία . . .

—o—

Οἶμοι τὸ κοιμητήριον τῆς γῆς δὲν εἶναι μίροι!
Ἐτν’ ἄγνωστος ὥκεανός, μὲ κύματα μνημάτων.
‘Αργή τοῦ ἔδου, εἰσοδος χρυφία τοῦ αἰθίρος,
Κῆπος αἰώνιος σποδὸν ἀθάνατον υἱολάττων,
Ναὶ· οὐρανοῦ ὑπὸ τὴν γῆν τὸ πτώμα ἔχει μέλλον.
‘Η σῆψις χερουδεῖμ γενῆ καὶ πτέρυγας ἀγγέλων . . .

—o—

‘Οποία εἰς τὴν ἕσυχον περιοχὴν ἐκείνην,
‘Οποία μυστικὴ σιγὴ καὶ ὄπνος ἐπεκράτει·
‘Τηνωττον πάντες οἱ νεκροὶ μ’ ἀνέκφραστον γα-
[λήνην,
Κ’ ἔτρεμα μὴ τὸν ὄπνον των τὸ βῆμά μου τα-
[ράττει·
Μή εἰς τὸν ἔρημον σταυρὸν τοῦ τάφου των προσ-
[κόψω,
Καὶ τόνειρον τοῦ οὐρανοῦ τὸ πρῶτον διακόψω..

—o—

Καὶ ὅμως ἐκ τῆς πόλεως ἐνίστε τῶν ζώντων,
‘Αγρίσ ἥργετο δοή, καὶ ὑλακή ὄργια,
Κ’ ἔξυθριζε ταράττουσα τὸν ὄπνον τῶν θανόντων.
Μὲ τὴν σειράντου ἔκαστος· κλέκεινων τὸ μνημεῖον,
Κ’ ἐκείνων θέλει· ταραχθῆ κατόπιν ὑπὸ ἄλλων.
Θ’ ἀκούσουν καὶ οἱ τάφοι των ὄργιων ποτὲ
[σάλον]

—o—

G'.

‘Ἐν μέσῳ τάφων καὶ σταυρῶν ἐδάδισα τίσγχως,
Κ’ ἐδέμβαζε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀθανασίαν.
‘Αντίγει τῶν θημάτων μου μονότονος ὁ ἥχος,
Καὶ τὴν σιγὴν διέκοπτεν ἐκείνην τὴν βαθεταν.
‘Αγλόκοτον καὶ τολμηρὸν μ’ ἐφαίνετο συγχρόνως,
Πάθες ἔζων μεταξὺ νεκρῶν τοσούτων ἐγώ μόνος,

—o—

Τῶν ἄστρων ἡ λευκὴ ἀκτὶς ὡς φίλου τὸν βλέμμα,
Κατερχούμενη ἐπιπτεν ἐπὶ μαρμάρων λείων,
Κ’ ἐμύγνυτο σιωπηλῶς ὡς συγγενῆς τέρέμα,
Μὲ τὴν ἀκτίνα τὴν ὥχραν τῶν λύγνων τῶν
[μνημεῖων . . .
Τίς οὖδε ποιας ἔφερεν εἰδήσεις καὶ ἐλπίδας,
Τῶν ἄστρων ἡ λευκὴ ἀκτὶς εἰς τὰς ψυχρὰς κοι-
[τίδας!]

—o—

Χωρῶν τῆς Νεκροπόλεως τὴν μαύρην θύραν εἶδε,
‘Πτις ποτὲ δὲν ἔκλειστεν, ήτις ποτὲ δὲν κλείει·
Πῶς, Δάνιη, φάλτε τῶν νεκρῶν, δὲν εἶδες τὴν
[έλπιδα,
Εἰς μέρος εἰς δ’ ἀπατῶν τὴν λάμψιν τῆς δει-
[κνύει; . . .
‘Α, τὰς ζωῆς τὸ πλάνον φῆς σὲ εἴχεν ἀπατήσει,